

УДК 342.95

Андрій Власов,

старший викладач кафедри адміністративного,
господарського та фінансового права
Академії праці, соціальних відносин і туризму
Федерації профспілок України

ПРО ОПЛАТНІСТЬ АДМІНІСТРАТИВНИХ ПОСЛУГ

У статті розглядаються питання оплатності адміністративних послуг, аналізуються аргументи «за» і «проти» скасування плати за адміністративні послуги. Проводиться аналіз теоретичних основ стягнення плати за адміністративні послуги та економічних можливостей держави в цьому питанні. Досліджуються відповідні статті Державного бюджету України, пов'язані із питанням оплати адміністративних послуг та фінансування діяльності органів державної влади.

Ключові слова: адміністративна послуга, оплата, безоплатність, витрати, державний бюджет, податки.

Інститут адміністративних послуг є відносно новим для сучасного адміністративного права України, його наукова розробка й дослідження відбуваються досить повільно і супроводжуються тривалими науковими дискусіями. Законодавче регулювання адміністративних послуг знаходиться взагалі на початковій стадії. Це не може не викликати подиву, оскільки проблемою надання адміністративних (публічних, управлінських, державних) послуг почали опікуватися у наукових та політичних колах ще наприкінці 90-х років минулого століття, але й зараз «надання адміністративних послуг в публічній сфері залишається малодослідженим, предметно не визначеним, законодавчо не врегульованим» [1]. Окремий аспект адміністративних послуг, а саме їх оплатність чи безоплатність, є малодослідженим у працях сучасних дослідників відповідної проблематики, серед яких можна назвати таких поважних українських науковців, як В. Б. Аверянов, І. Б. Коліушко, В. П. Тимошук, І. П. Голосніченко, Ю. П. Битяк та інші.

Метою статті є аналіз правових, економічних та соціальних обставин, що впливають на питання платності адміністративних послуг та визначення необхідності і доцільності введення безоплатності окремих категорій таких послуг в адміністративній діяльності держави.

Досліджуючи проблему платності ад-

міністративних послуг, можна побачити, що українські науковці, як правило, не ставлять питання про принципову безоплатність адміністративних послуг як норму діяльності органів публічної адміністрації. Дослідники, які саме таким чином порушують це питання, знаходяться в явній меншості в науці адміністративного права. Наприклад, проф. Е. Ф. Демський серед ознак адміністративних послуг визначає: «Надання адміністративних послуг презумується (вбачається) за рахунок коштів державного чи місцевого бюджетів, тобто має бути безоплатним» [2]. В основному дискусії з питання платності адміністративних послуг точаться з приводу визначення розміру цієї оплати.

Більшістю не тільки науковців, а й громадян оплатність адміністративних послуг сприймається як щось само собою зрозуміле. У 2010 р. Центром політико-правових реформ була видана праця «Центри надання адміністративних послуг: створення та організація діяльності» за загальною редакцією В. П. Тимошука, у 3-му розділі якої аналізуються проблеми отримання адміністративних послуг на основі соціологічного опитування, проведеного Фондом «Демократичні ініціативи». Проблема платності адміністративних послуг авторами поставлена на передостаннє місце, пропустивши вперед такі проблеми як «наявність великих черг», «відсутність на-

лежних умов для очікування», «відсутність бланків» [3]. Роком раніше у Центрі політико-правових реформ було видано працю «Корупційні ризики надання адміністративних послуг та контрольно-наглядової діяльності в Україні» авторським колективом на чолі з І. Коліушом, в якій серед корупційних ризиків у сфері адміністративних послуг визначається «невпорядкованість оплати за адміністративні послуги» та «встановлення додаткових платних послуг» [4]. І лише в окремих авторів можна зустріти постановку питання про принципову безоплатність адміністративних послуг. На думку автора, сприймання платності адміністративних послуг як їх об'єктивної ознаки є неправильним підходом до розуміння діяльності держави у відповідній сфері.

Досліджуючи питання про принципову оплатність чи безоплатність адміністративних послуг, слід звернути увагу та теоретичний, практичний (економічний) та психологічний аспекти цієї проблеми.

З теоретичної точки зору, діяльність з надання адміністративних послуг органами публічної адміністрації є однією з їх функцій, закріплених Конституцією та законами України. Державні органи, як відомо, утримуються за рахунок коштів державного бюджету, який, в свою чергу, формується за рахунок податків, що стягуються з фізичних та юридичних осіб. Таким чином, ситуація з платністю адміністративних послуг виглядає абсурдною: фізичні та юридичні особи сплачують зі своєї кишені за діяльність державного органу, а потім, коли їм знадобиться до нього звернутися, повинні знову платити за таке звернення. Компетентна діяльність державного органу, сплачена шляхом оподаткування громадян та організацій, оплачується ще один раз, коли громадянин або організація звертається до державного органу за вчиненням дій, які сьогодні називають адміністративними послугами.

В. Гаращук ще у 2001 р. описував цю ситуацію цілком справедливими, хоча й емоційними словами: «Навіщо ми, як платники податків, утримуємо державний апарат, професійну діяльність якого потрібно сплачувати двічі? Адже ми вже

сплатили податки на його утримання саме задля його «служіння народу». То, може, податки не платити?» [5]. І хоча автор надалі визнає можливість стягнення плати за «нотаріальне завірення документів, реєстрація шлюбу та ін.», але принципово виступає проти «торгівлі владою» [6]. З цим не можна не погодитись, адже державні органи, надаючи адміністративні послуги, діють у рамках своїх державно-владних повноважень, саме як суб'єкти публічного адміністрування і, теоретично, ця діяльність не може сплачуватися інакше як із державного бюджету, шляхом стягнення податків. Органи державної влади повинні діяти виключно в інтересах усього суспільства, отже, і оплачувати їх діяльність повинні всі члени суспільства. Будь-яка діяльність державного апарату коштує певну суму грошей. Ми, всі платники податків, цю суму збираємо і віддаємо державі. Теоретично з цього можна зробити висновок — якщо якась дія органу влади оплачується конкретною особою (замовником адміністративної послуги), то на цю суму повинен бути зменшений податковий тиск на всіх платників податків. Не можна двічі оплатити діяльність державного органу, як не можна у бензобак автомобіля налити подвійну кількість бензину.

При наданні адміністративної послуги складається ситуація, за якої діяльність державного органу здійснюється в інтересах лише тієї особи, яка потребує таку послугу, а всім іншим вона не потрібна. Отже, виникає закономірне запитання: чи буде справедливим, коли громадяни або організації через сплату податків, будуть оплачувати послугу, яка їм не потрібна і яку будуть отримувати інші особи. На цю обставину звертали увагу окремі дослідники цієї проблеми, зокрема В. Тимошук [7] та деякі інші. Наприклад, загальна кількість зареєстрованих транспортних засобів в Україні сьогодні складає 9,5 млн [8], а кількість працездатного населення (що платить податки) — 20,321 млн осіб [9]. При всій приблизності підрахунків можна зробити висновок, що при введенні безкоштовної реєстрації транспортних засобів кожний другий працездатний українець буде платити за реєстрацію

чужого авто. А якщо безкоштовною буде, наприклад, реєстрація суб'єктів зовнішньоекономічної діяльності, то це взагалі буде виглядати непристойно: тисячі пересічних платників податків будуть «скидатися» на дозвіл на зовнішньоекономічну діяльність якомусь бізнесмену, який потім від цього буде отримувати прибутки. Проте існують адміністративні послуги, які споживають майже всі громадяни або їх переважна більшість, наприклад, реєстрація народження, смерті, шлюбу, отримання паспорту, реєстрація місця проживання тощо. Ці випадки якраз і демонструють із усією наочністю абсурдну ситуацію із подвійною оплатою діяльності державних органів: один раз через податки, другий — через оплату адміністративної послуги. І тут не можна знайти якихось вагомих аргументів проти того, щоб відмінити плату за ці послуги. Деякі автори пропонують у цих випадках сплачувати не за саму діяльність адміністративного органу, а лише за матеріальний носій відповідного адміністративного акта (бланк, свідоцтво тощо) [10]. Але в цьому питанні варто погодитись із В. Тимощуком, який зазначає, що основна частина собівартості адміністративної послуги — це саме діяльність адміністративного органу, і якщо вона буде безкоштовною, то сплата замовником адміністративної послуги вартості матеріального носія є економічно необґрунтованою [11].

Отже, при теоретичному твердженні про те, що діяльність органів публічної адміністрації щодо виконання своїх державно-владних функцій не може бути оплаченою інакше, як через податкову систему, наочним стає висновок, що оплатність чи безоплатність адміністративної послуги залежить від конкретного виду такої послуги. З цього виникає необхідність визначення науково обґрунтованої класифікації адміністративних послуг, із тим, щоб законодавчо закріпити безоплатність окремих категорій таких послуг. Зокрема слід скасувати оплату за послуги, що споживаються всіма громадянами або їх переважною більшістю, а також у випадках, коли законодавством передбачена юридична відповідальність за незвернення до органу державної влади за отриманням певної послуги.

Економічний аспект проблеми платності адміністративних послуг полягає у визначенні реальної можливості або неможливості для держави скасувати плату за надання адміністративних послуг. Для вирішення цього питання варто звернутися до показників Державного бюджету України [12] та до положень Бюджетного кодексу [13]. При дослідженні цих нормативно-правових актів наявною стає проблема визначення показників бюджетного фінансування державних органів. Бюджетний кодекс України взагалі не оперує такими поняттями як державний орган або державний апарат. При визначенні понять у ст. 2 Бюджетного кодексу України дається лише загальна дефініція бюджетної установи: це — «органи державної влади, органи місцевого самоврядування, а також організації, створені ними у встановленому порядку, що повністю утримуються за рахунок відповідно державного бюджету чи місцевого бюджету. Бюджетні установи є неприбутковими». Тобто до складу бюджетних установ входять як органи державної влади та управління, так і заклади охорони здоров'я, освіти, культури тощо, які утримуються за рахунок бюджетів усіх рівнів.

Бюджетні установи, відповідно до ст. 2 Бюджетного кодексу, мають можливість мати свої власні надходження, а саме кошти, отримані в встановленому порядку бюджетними установами як плата за надання послуг, виконання робіт, гранти, дарунки та благодійні внески, а також кошти від реалізації в встановленому порядку продукції чи майна та іншої діяльності. Ці власні кошти згідно зі ст. 13 Бюджетного кодексу поділяються на дві групи: перша група — надходження від плати за послуги, що надаються бюджетними установами згідно із законодавством; друга група — інші джерела власних надходжень бюджетних установ. Перша група, яка нас цікавить з точки зору визначення розміру надходжень до бюджету від адміністративних послуг, поділяється на чотири підгрупи: підгрупа 1 — плата за послуги, що надаються бюджетними установами згідно з їх основною діяльністю; підгрупа 2 — надходження бюджетних установ від додаткової (господарської)

діяльності; підгрупа 3 — плата за оренду майна бюджетних установ; підгрупа 4 — надходження бюджетних установ від реалізації в установленому порядку майна (крім нерухомого майна). Доходи бюджету від надання адміністративних послуг входять саме до першої підгрупи, оскільки вони надаються в рамках основної діяльності державних органів. Але проблема полягає у тому, що ця підгрупа об'єднує послуги, які надаються не лише державними органами, а усіма бюджетними установами без їхнього розмежування на державно-владні органи та всі інші. Це слід мати на увазі, аналізуючи конкретні показники Державного бюджету України.

Доходна частина Державного бюджету України на 2011 р. затверджена у сумі 299 197 007,3 тис. грн, а надходження від плати за послуги, що надаються бюджетними установами згідно із законодавством становлять 17 293 545,5 тис. грн, або 5,8% усіх доходів. Це майже втричі більше надходжень від податку на доходи фізичних осіб (6 766 237,2 тис. грн), або майже вдвічі більше, ніж податки на міжнародну торгівлю та зовнішні операції (9 644 876,0 тис. грн) [14]. На жаль, Закон «Про державний бюджет» не розписує окремо, скільки коштів надходить від плати за послуги, що надаються бюджетними установами згідно з їх основною діяльністю, а скільки — від додаткової (господарської) діяльності, від плати за оренду або реалізацію майна бюджетних установ. Крім того, в цьому показникові враховано доходи від послуг, що надають не тільки державні органи, але всі бюджетні установи. Тобто цифра у 17 293 545,5 тис. грн доходів від плати за послуги, що надаються бюджетними установами, повинна бути зменшена на суму доходів від продажу/оренди державного майна та господарської діяльності державних органів. Водночас у бюджеті є інші статті доходів, які можна розглядати як такі, що отримуються від надання адміністративних послуг. Наприклад, плата за ліцензії — 75 672,0 тис. грн, кошти, отримані за вчинення консульських дій — 189 616,3 тис. грн, державне мито — 483 522,0 тис. грн [15].

Таким чином, навіть не визначивши точну цифру надходжень від плати за адміністративні послуги, можна зробити однозначний висновок — вони становлять мільярди гривень і є суттєвою статтею доходів держбюджету.

Важливість коштів від адміністративних послуг для утримання державних органів підтверджується аналізом витрат держбюджету на утримання державного апарату. На жаль, у Законі «Про державний бюджет України на 2011 рік» (як і за минулі роки) немає консолідованої суми коштів, яка виділяється державою саме на утримання всіх органів, що виконують державно-владні функції. Витрати ж на окремі органи державної влади становлять: Верховна Рада — 924 359,8 тис. грн, Державне управління справами (куди входять витрати на діяльність Президента України) — 1 343 862,3 тис. грн, Кабінет Міністрів — 315 512,4 тис. грн, Міністерство внутрішніх справ — 13 858 393,6 тис. грн, Міністерство економічного розвитку і торгівлі — 347 096,4 тис. грн [16].

Таким чином, навіть не маючи «на руках» точні цифри доходів від адміністративних послуг та витрат на здійснення управлінської діяльності органами державної влади, можна зробити висновок про те, що відміна плати за адміністративні послуги неможлива з економічної точки зору. Для цього, наприклад, треба було б приблизно вдвічі збільшити податок на доходи фізичних осіб, або наполовину зменшити фінансування державних органів. Ця ситуація властива більшості країн світу. В. П. Тимошук зазначає, що «зробити більшість адміністративних послуг безоплатними для користувачів не наважуються навіть економічно розвинені держави» [17].

Психологічний аспект питання платності адміністративних послуг може розглядатися в двох ракурсах. По-перше, це вплив платності на ставлення до своїх обов'язків державних службовців, які є безпосередніми виконавцями діяльності щодо надання адміністративної послуги і, по-друге, це ставлення до платної/безплатної послуги їх споживачів.

У науці адміністративного права падає думка, що оплатність адміністративних послуг викликає більш сумлінне

ставлення до виконання своїх обов'язків виконавців послуги. Так, В. Авер'янов вважає, що «у випадку оплатності послуг посилюються моральні обов'язки держави перед людиною, оскільки за некісну (умовно кажучи) виконавську послугу держава ще й гроші отримала» [18]. В. П. Тимошук висловлює думку, що «плата за послуги може бути дієвим інструментом для мотивації службовців надавати послугу якісно» [19]. Проте таке ставлення до даного питання може впливати з банального життєвого стереотипу, що все, що оплачено, має бути більш якісним, ніж все, що є безкоштовним. На жаль, практика показує, що це зовсім не є очевидним. До того ж, у цьому випадку свою роль відіграє ставлення до адміністративних послуг як аналога послуг цивільних. Ставлення, яке багатьма дослідниками навіть не усвідомлюється. Дійсно, якщо говорити про послуги в цивільному або господарському обігу, то отримання плати виконавцем спонукає його до більш якісного надання такої послуги. Але ж варто пам'ятати, що при цьому спрацьовує ринковий принцип конкуренції — незадоволений клієнт може піти до іншого надавача послуги і віднести свої гроші йому. Зовсім інша ситуація в сфері адміністративних послуг, яка характеризується абсолютною відсутністю конкуренції. У споживача адміністративної послуги зовсім немає альтернативи — він повинен звернутися до конкретного, визначеного законодавством, державного органу, і його справою буде займатися конкретна посадова особа, визначена штатним розписом цього органу. До того ж, немає ніякого правового механізму відшкодування витрат споживачеві адміністративної послуги у випадку її неякісного надання. Все це веде до висновку, що оплатність чи безоплатність адміністративних послуг майже ніяк не впливає на якість їх надання. До того ж, контроль за діяльністю державних службовців, відповідно до законодавства про державну службу, не проводить розмежування між діяльністю держслужбовців щодо надання адміністративних послуг та іншою їх діяльністю.

З боку споживачів адміністративних послуг їх оплатність може розглядатися

в ракурсі доступності адміністративних актів як результату надання адміністративних послуг. Хоча це питання може розглядатися не в контексті скасування плати за адміністративні послуги, а в контексті визначення їх справедливої вартості для споживачів. Але все рівно безоплатні адміністративні послуги сприятимуть покращенню реалізації громадянами їх конституційних прав і свобод, оскільки це надасть можливість звертатися до державних органів без оглядки на сімейний або особистий бюджет. А інколи сукупна вартість адміністративної послуги, взагалі стає невідомою для певних верств населення. Наприклад, переоформлення права власності на нерухоме майно, що є спільною власністю подружжя, після смерті чоловіка або дружини, на якого було оформлено це майно, коштує далеко не одну тисячу гривень. І, за великим рахунком, більш антигуманної ситуації важко й придумати: наприклад, жінка, яка щойно поховала чоловіка, зазнала моральних страждань і великих матеріальних витрат (адже вмерти в Україні сьогодні дуже недешево), повинна ще платити державі за те, щоб підтвердити своє право власності на квартиру, яку вона придбала разом з чоловіком і в якій вона прожила вже багато років.

З іншого боку, скасування плати за певні види адміністративних послуг може призвести до виникнення ситуацій, коли споживачі такої послуги будуть її отримувати «про всяк випадок», без особливої потреби змушуючи державний орган здійснювати діяльність щодо надання такої послуги і витрачати при цьому державні кошти, час, кадровий ресурс тощо. Наприклад, отримання ліцензій. Якщо отримати ліцензію на зайняття певними видами діяльності буде можливо без витрачання коштів, підприємства можуть почати звертатися до державних органів за їх отриманням без твердого наміру здійснювати таку діяльність. Тобто безоплатність адміністративних послуг може спровокувати безвідповідальне ставлення з боку споживачів цих послуг.

Підсумовуючи, можна сформулювати наступне. Незважаючи на теоретичну обґрунтованість надання адміністра-

тивних послуг на умовах безплатності, практично запровадити такий порядок у життя неможливо. Це обумовлено, по-перше, економічним фактором, оскільки державний бюджет в такому разі не отримує значної частини доходів. А по-друге, порушенням принципу справедливості, оскільки скасування плати за адміністративні послуги неодмінно призведе до підвищення рівня оподаткування населення та організацій і змусить платників податків оплачувати діяльність державних органів з надання адміністративних послуг іншим особам. Світовий досвід також підтверджує утопічність ідей щодо скасування плати за адміністративні послуги. Поряд із цим, скасування плати за окремі категорії адміністративних послуг є не тільки можливим і теоретично правильним, а й може призвести до позитивних наслідків у відношеннях держави та її громадян. Зокрема пропонується запровадити безплатне надання таких категорій адміністративних послуг:

- послуги, за незвернення за якими у встановлений законом термін передбачається юридична відповідальність;

- послуги, за якими до державних органів звертаються всі громадяни або їх переважна більшість;

- послуги, пов'язані із переоформленням власності після смерті одного з подружжя.

Перспективними для розвитку науки адміністративного права є формулювання критеріїв для виділення інших категорій адміністративних послуг, скасування плати за які є доцільним і необхідним. Також важливою проблемою є питання формування справедливої вартості адміністративних послуг. Не є секретом, що при наданні багатьох адміністративних послуг від замовника вимагається проходження різного роду експертиз, оцінок, незалежних висновків тощо, плата за які іде не до бюджету країни, а поповнює кишені бізнесменів «особливо наближених до органів влади». Наукові дослідження визначених питань та запровадження у життя науково обґрунтованих висновків сприятимуть покращенню відношень між державою і особою та забезпеченню прав, свобод та законних інтересів, що є пріоритетом діяльності держави.

ПРИМІТКИ

1. Демський Е. Ф. Адміністративні послуги та їх юридична природа / Е. Ф. Демський // Юридична наука. — 2011. — № 1 (1). — С. 79.
2. Демський Е. Ф. Адміністративні послуги: поняття, ознаки, та питання правового регулювання / Е. Ф. Демський // Вісник прокуратури. — 2010. — № 7. — С. 52.
3. Центри надання адміністративних послуг: створення та організація діяльності / І. І. Бригілевич [та ін.] ; за заг. ред. В. П. Тимошука ; Центр політико-правових реформ. — К. : Москаленко О. М., 2010. — С. 48—52.
4. Корупційні ризики надання адміністративних послуг та контрольно-наглядової діяльності в Україні / І. Коліушко [та ін.] ; Центр політико-правов. реформ ; Фонд «Демократичні ініціативи». — К. : Москаленко О. М., 2009. — 196 с. — С. 59—62.
5. Гаращук В. Управлінські послуги — новий інститут чи нова помилка? / В. Гаращук // Вісник АПН України. — 2001. — № 3 (26). — С. 110.
6. Там само. — С. 111, 113.
7. Адміністративна процедура та адміністративні послуги: зарубіжний досвід і пропозиції для України / авт.-упоряд. В. П. Тимошук ; відп. ред. І. Б. Коліушко ; Центр політико-правових реформ. — К. : Факт, 2003. — С. 82.
8. Янукович пропонує скасувати обов'язковий техогляд // Інформаційне агентство «Уніан» [Електронний ресурс]. — Режим доступу : <http://www.unian.net/ukr/news/news-431074.html>.
9. В Україні у жовтні 2010 р. кількість безробітних зменшилася до 400,7 тис. осіб // Інформаційна агенція РБК-Україна [Електронний ресурс]. — Режим доступу : <http://www.rbc.ua/ukr/top/show/v-ukraine-v-oktyabre-2010-g-kolichestvo-bezrobotnyh-umenshilos-16112010132100>.
10. Демський Е. Ф. Адміністративні послуги: поняття, ознаки, та питання правового регулювання / Е. Ф. Демський // Вісник прокуратури. — 2010. — № 7. — С. 53.

11. Адміністративна процедура та адміністративні послуги: зарубіжний досвід і пропозиції для України / авт.-упоряд. В. П. Тимошук ; відп. ред. І. Б. Коліушко ; Центр політико-правових реформ. — К. : Факт, 2003. — С. 129.
12. Закон України «Про Державний бюджет України на 2011 рік» від 23.12.2010 р. № 2857-VI // Офіційний вісник України. — 2010. — № 99/1. — С. 9. — Ст. 3541, код акта 54194/2010.
13. Бюджетний кодекс України від 08.07.2010 р. // Офіційний вісник України. — 2010. — № 59. — С. 9. — Ст. 2047, код акта 52296/2010.
14. Додаток № 1 до Закону України «Про Державний бюджет України на 2011 рік», «Доходи Державного бюджету України на 2011 рік» // Офіційний вісник України. — 2010. — № 99/1. — С. 9. — Ст. 3541, код акта 54194/2010.
15. Там само.
16. Додаток № 3 до Закону України «Про Державний бюджет України на 2011 рік», «Розподіл видатків Державного бюджету України на 2011 рік» // Офіційний вісник України. — 2010. — № 99/1. — С. 9. — Ст. 3541, код акта 54194/2010.
17. Адміністративна процедура та адміністративні послуги: зарубіжний досвід і пропозиції для України / авт.-упоряд. В. П. Тимошук ; відп. ред. І. Б. Коліушко ; Центр політико-правових реформ. — К. : Факт, 2003. — С. 129.
18. Авер'янов В. До питання про поняття так званих «управлінських послуг» // Право України. — 2002. — № 6. — С. 127.
19. Адміністративна процедура та адміністративні послуги: зарубіжний досвід і пропозиції для України / авт.-упоряд. В. П. Тимошук ; відп. ред. І. Б. Коліушко ; Центр політико-правових реформ. — К. : Факт, 2003. — С. 129.

Власов Андрей. О платности административных услуг.

В статье рассматриваются вопросы платности административных услуг, анализируются аргументы «за» и «против» отмены платы за административные услуги. Проводится анализ теоретических основ взимания платы за административные услуги и экономических возможностей государства в этом вопросе. Исследуются соответствующие статьи Государственного бюджета Украины, связанные с вопросом оплаты административных услуг и финансирования деятельности органов государственной власти.

Ключевые слова: административная услуга, оплата, бесплатность, расходы, государственный бюджет, налоги.

Vlasov Andrey. To the question of paymentship of administrative services.

There is a question of paymentship of administrative services are considered and cancellations of a payment for administrative services arguments pro's and con's are analyzed in the article. The analysis of theoretical bases of collection is carried out pay for administrative services and economic possibilities of the state in this question. Corresponding articles of the state budget of Ukraine, the payments of administrative services connected with a question and financings of activity of public authorities are investigated.

Key words: administrative service, payment, debts, the state budget, taxes.